

Toen koning Benhadad weer in Damascus was, vroeg hij zijn raadgevers om advies. Die zeiden tegen hem: 'We hebben tegen de Israëlieten gevochten op een berg, en zij hebben ons verslagen. Dat komt doordat hun God een God van bergen is. In de bergen is hij machtig. Maar als we de Israëlieten aanvallen op een vlak stuk land, dan winnen we zeker!'.....
Daarmee wordt het een strijd tussen God en de afgoden. Hier horen we hoe de dienaren van de koning van Syrië over God denken.

Toen kwam de profeet opnieuw bij koning Achab, met de volgende boodschap: 'Dit zegt de Heer: 'De Arameeërs hebben gezegd dat ik een God ben van bergen, en niet van vlaktes. Daarom zal ik ervoor zorgen dat je al die soldaten verslaat. Zo zul je merken dat ik de Heer ben.'....

Wat Achab betreft, hij heeft een andere les te leren, dat Achab door de overwinning zou moeten erkennen dat God de HEERE is.

Zeven dagen lang stonden de twee legers tegenover elkaar. Toen begon eindelijk het gevecht. De Israëlieten doodden honderdduizend Arameeërs op één dag. De soldaten die nog leefden, vluchtten naar de stad Afek. Daar stortte de stadsmuur in, zodat er nog eens 27.000 Arameeërs stierven.